

heee!

bibicule, curaj!
dar ai o pensie frumoasă

Dănuța, să-i spui mamei
că mai vrei să mergi
cu tata la plimbare

Dacă în tren am trei ani,
în tramvai cinci, la cinema
șapte... între noi bărbații,
la o bere, câți ani am?

vrea să ajungi ca Magellan?

nm! Ce grad
are?

Alo! Salvarea? Un
cetățean s-a opărit
c-o sticlă de suc...

Culți, dragă. Cîntă
în americaneste...

în-soară, nu
ești să-mi
și mie
via de citit?

Citiiți pancarta
din spate...

Bip-bib-baaap...
yeee-ye...

Așa m-am opărit eu aseară,
dar cu o halbă

Interesant e că nici o
scrisoare n-a fost
pusă alături!...

Spally

Strofe de Mai

de STEFAN TITA

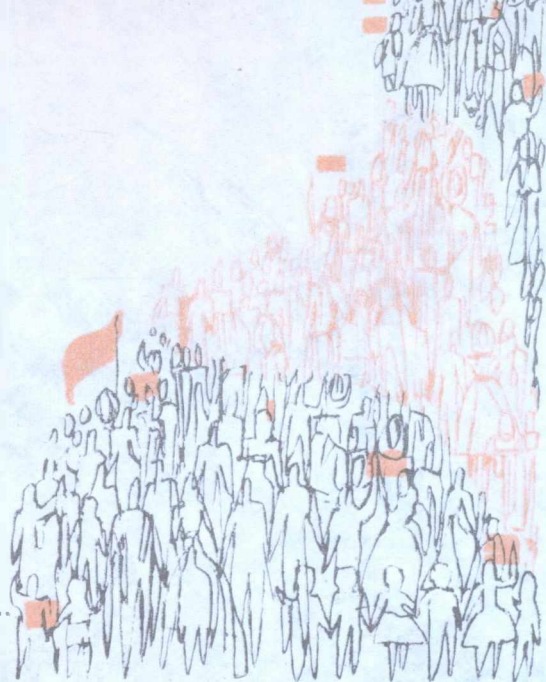

Cu macii și bujorii a înflorit și Timpul
Priviți-I! Defilează sub flamuri purpurii
Femeile-s frumoase și pruncii durdulii!
Iar zeul Soare-n caru-i a părăsit Olimpul!

Ehei, de unde vine acest prelung cortegiu,
Bărbații ce-n privire duc neînfrînt destin?
Pășesc în rînduri dese! Neîntrerupt ei vin
Ca sunetul de orgă într-un fugar solfegiu...

Acuma defilează sub bolți de amintire
Trecutul, greu de gînduri dar și de bucurii.
Apare și Prezentul cu faptele lui vii
Minuni să dăltuiască în apriga-i pornire!

Dar cine mai urmează? Ei da, e Primăvara!
Cum sînt numiți adesea poznășii de nepoți...
Cu cei de dinainte o inimă sînt toți!
Nu-i nici o deosebire... Azi defilează Tara!

Fiecare cu părerea lui

Tudor Mușatescu

Din
carnetul
primăverii

● Deși noi, toate patru anotimpurile, sîntem de aceeași vîrstă, eu sînt totuși cea mai tînără dintre ele.

● Toate berzele fac afaceri pe picior.

● «Ghiociei» omului apar la sfîrșitul vietii. Ai mei, înainte de a mă naște.

● Anotimpurile femei: Primăvara, fată; vara, femeie; toamna văduvă și iarna, remy cu pietre.

● Toate primăverile sînt neam de florărese.

● Primăvara, cînd — craiul

bătrîn — se dă în vînt după fete, e ca și crivățul cînd ar vrea să facă pe zefirul.

● Berzele și rîndunelele sînt păsările mele de curte.

● Cînd ai primăvară în suflet, restul anotimpurilor, îl ții în buzunarul de la vestă.

● Primăvara nu pleacă niciodată. Vine, însă, întotdeauna.

● Cînd vin eu, în curtea școlii, ghiocardanele copiilor sînt goale de cărți și doldora de maidane.

● Primăvara, în grădinile

publice, pensionarii stau la soare, pe bănci, cu jurnalul de dimineață în mînă și cu fetele din tinerețe în gînd.

● Primăvara e sezonul puilor. Dar fiecare are preferința sa: leneșul, pui de somn; barurile, pui de lele; copiii, pui de gîoală; mîncăii, pui de mămăliguță, și cersătorii, pui de bogdaproste.

● Cum începe primăvara, pesimistul așteaptă, zilnic, ori «zăpada mieilor», ori «zăpada berzelor», ori «gerul lui Malcoci».

● Zîmbetele anului: primăvara, suride; vara, ride;

Toamna, hohotește și — iarna — rînjește.

● Prostul nu face muguri, ca să nu creadă lumea că e pom fructifer.

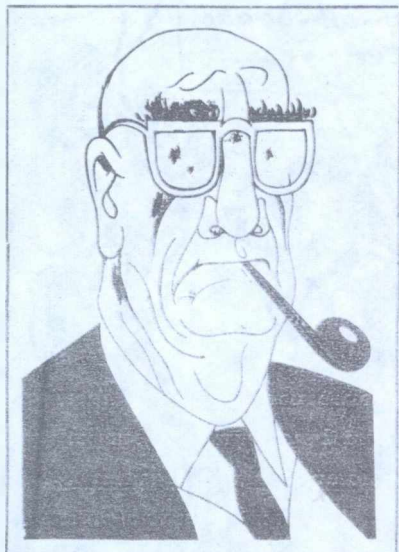
● Chiar cu atîția fluturi în cap, primăvara știe, totuși, tot ce are de făcut pe lume.

● Ciocîrția e cîntăreața de muzică populară a ogoarelor.

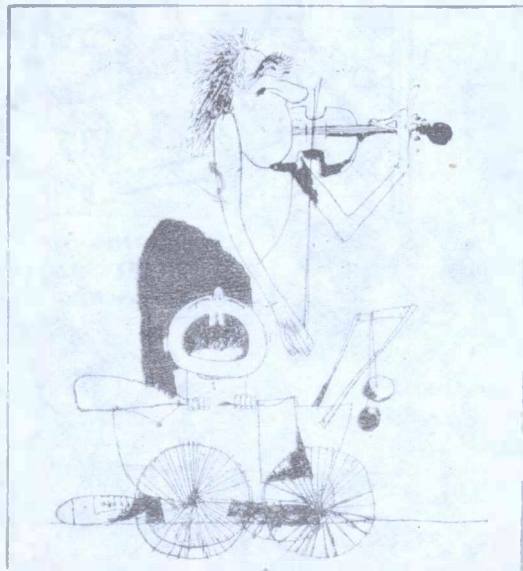
● Cînd vine primăvara, toate semințele fac cu ochiul cerului și, cu cotul, pămîntului.

● Primul lucru pe care îl fac, cînd vin pe pămînt, e să pun o floare nouă, la butoniera tuturor inimilor vechi.

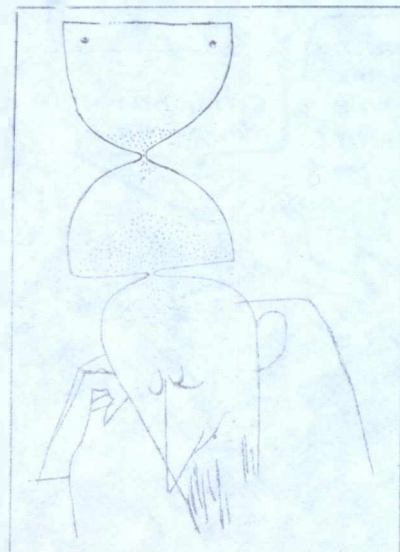
SALONUL UMORISTILOR '70 • SALONUL UMORISTILOR '70 • SALONUL UMORISTILOR '70

H. CATARGI

D. NEGREA

CIK DAMADIAN

I. ROSS

TÎLCUL LEGENDELOR

Tiranică, ne-nduplecată, rea,
Tu ai fost plumbul visurilor mele
Rîdeai de mine cînd priveam spre stele
Sau cînd vreun adevăr mă frămînta

SOCRATE
CĂTRE
XANTIPA

— «Un filozof, spuneai, n-ar merita
Decît un dar de cincizeci de nuiete
Plasate sub centură, peste piele,
Atunci cînd e dispus a medita».

Mi-ai răsucit, abraşa mea nevastă,
O viaţă-ntreagă ţepi de foc sub ţeastă,
De care astăzi jur că-mi pare bine

de Mircea
Pavelescu

Căci faţă-n faţă pus cu moartea slută,
Gîndindu-mă că mă despart de tine,
Voi bea cu poftă cupa de cucută.

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Un povestitor trebuie să rămînă totdeauna simplu, plastic, sincer, într-o notă de putere primitivă, patriarhală, aproape biblică.

● Succesul este al luptătorilor, nu al visătorilor.

● Contemplativul care ar vrea să fie om de acţiune nu reuşeşte.

● Cu cît un artist se bucură mai puţin de recunoaşterea contemporanilor, cu atît creşte în el conştiinţa valorii şi certitudinea apoteozei postume. Cu cît are mai puţin succes, cu atît îşi sporeşte, în propria lui imaginaţie şi în cercul restrîns al familiei, meritele şi speranţele în răsplata posterităţii.

● Cei ce-au gustat din plin roadele operei lor şi s-au bucurat de aplauzele mulţimilor sau de consacrarile oficiale, sînt mai puţin înăcriţi, deci mai puţin orgolioşi. Nevoia firească a omului de a fi măgulit le-a fost îndestulată dincolo de orice pretenţii. Nu mai fierbe în ei setea de celebritate, bolnava febră care mistuie pe muritori.

● Cînd măsoara opera unor scriitori şi o compari cu a altora, care au cunoscut toate satisfacţiile, te întrebi, cu revoltă, dacă au fost orbi sau răi pînă la nebunie cei ce împart răsplăţile în lumea literară.

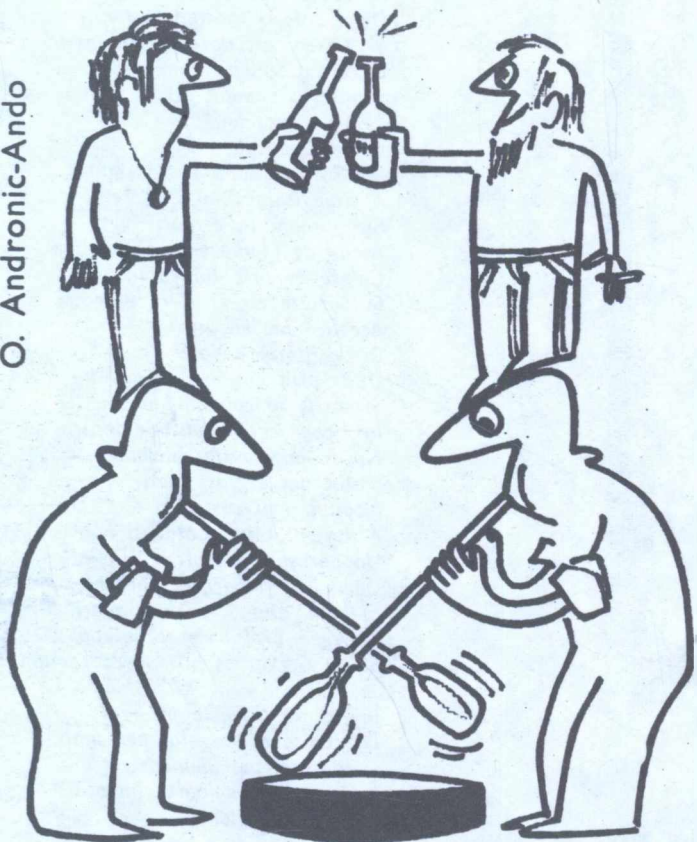
● Sînt scriitori care au numai cititori, admiratori. N-au nici prieteni nici camarazi. Trec prin viaţă călărind nu Pegasul, ci însăşi planeta Sirius.

● Aş vrea să deschid ochii onora că nu este mai mare duşman al omului, al artistului, decît el însuşi, nemăsurata încredere în el. Mai puţină zădărnici — şi veţi avea mai multă răsplată. Şi mai puţine amărăciuni.

● Adevărul ne îndeamnă să căutăm a umple, cît ne este omeneste cu putinţă, prăpastia dintre părerea pe care o avem noi înşine despre noi şi ceea ce, vai, cred despre noi ceilalţi, din nefericire mai numeroşi.

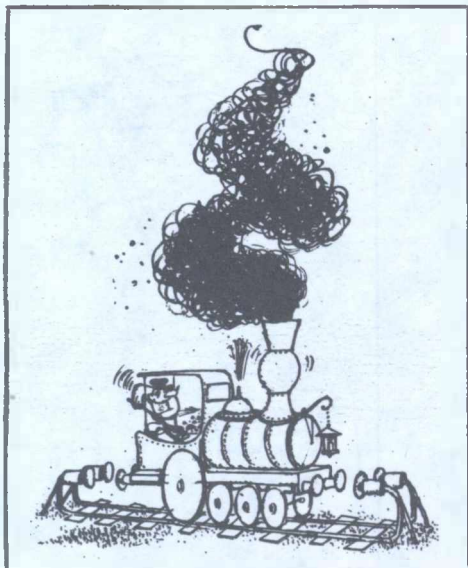
● Cel ce-ţi solicită o dedicaţie, scriitorule, o vrea cu carte cu tot: nici prin gînd nu i-ar trece să cumpere opul în librărie şi să te roage doar să i-l iscăleşti.

O. Andronic-Ando

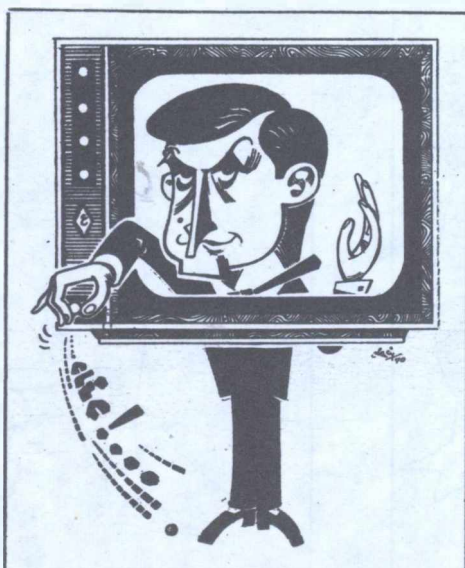

„PĂRINȚI ȘI COPII”

UL UMORIȘTILOR '70 • SALONUL UMORIȘTILOR '70 • SALONUL

EUGEN TARU

TUDOR VORNICU

JO TEODORESCU

AL. CLENCIU

9 MAI
1945 - 1970

Eram

Sancho-
Panza

În marea bătălie cu morile de vint
Ridicate pe-ntregul pământ
Doar cu-o singură mină
(Și-aceea destul de bătrână!)
De spaniolul meșter Miguel,
Și Cervantes, dacă nu mă-nșel,
Eu eram Sancho Panza, adică,
Servitorul bondoc, cu burtică,
Avînd, fără-ndoială;
O misiune specială:
Mă țineam după trista figură
A sfoiegitului Don Quijote
Și-i piteam în armură
Așchii de glume și anecdotă
Culese de prin lumea întregă
Și purtate cu grijă-n desagă.
Acesta-i marele mister
Că visătorul cavalier
Uitat prin viață de epoca lui
Și sortit să colinde hai-hui,
În cîte-o zgomotoasă-ncăierare
Nu se năruia din picioare —
Și tot din același motiv
Nobilul meu costeliv
A devenit, din visător și apatic,
Un personaj destul de simpatic.
Dacă l-aș fi părăsit, săracul,
Ei bine, atunci, să mă ia dracul,
S-alegea praful de tot planul
Și lui Cervantes nu-i ieșea romanul!

Al. Bilciurescu

A rămas nemăritată...
Cine ar putea s-o ia?
E bătrînă... dar e fată
Domnișoara Cucuvea!
Și, deși cu o privire
Stranie: ochi orbi, bizari,
Plină e de nesimțire
Și nu poartă ochelari!

Pentru că nu vede bine,
Doar prin beznă vrea să stea

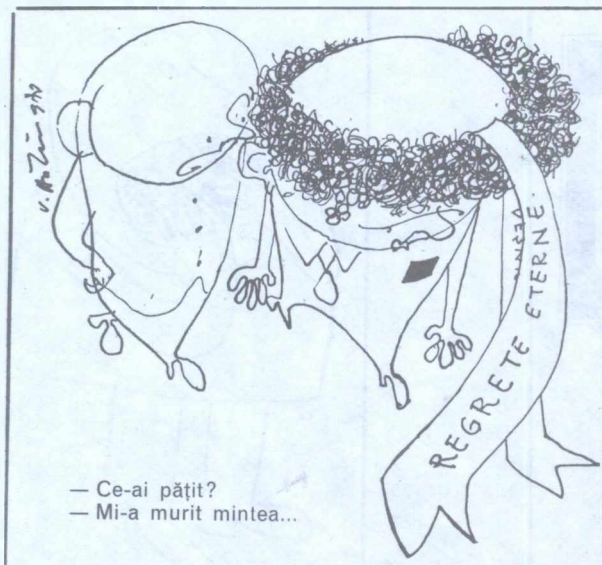
Căci la soare i-e rușine
Domnișoarei Cucuvea!

Cine s-o ia de soție
Cînd pornește-n noaptea grea,
Singulară, precum se știe,
Domnișoara Cucuvea!...
Subt a bolșilor aulă,
Are ochi de peruzeza,
Dar, păcat că-i somnambulă
Domnișoara Cucuvea!

În ce mă privește integral,
La capitolul «orgoliu personal»,
Cred c-am mai demonstrat
Încă ceva, și-s foarte încîntat:
Amatorii de glorie,
Dacă nu au și o leacă de har,
Pot să intre-n istorie
Chiar și călărind pe măgar!

Stelian Filip

SALONUL UMORIȘTILOR '70 ● SALONUL UMORIȘTILOR '70 ● SALONUL UMORIȘTILOR '70

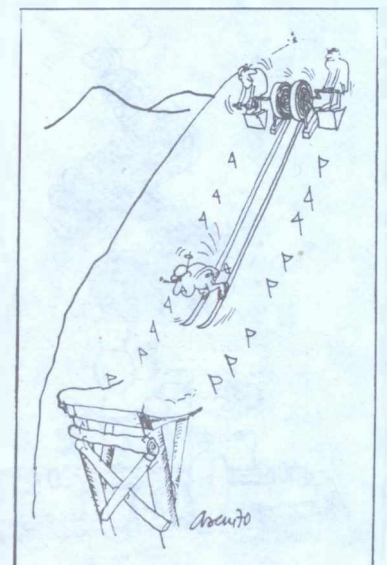
— Ce-ai pătit?
— Mi-a murit mîntea...

V. VASILIU

Viola da Gamba

N. CLAUDIU

N. ASCIU

de Vasile Băran

SCAUNUL

Obținind repartizarea, fu dus într-un birou primitiv, cu oameni cumsecade, tăcuți și liniștiți, numai că n-avea scaun.

— Stai și dumneata pe unde poți, i se spuse, și el stătu mai mult în picioare, alergând de colo colo și rezolvând o mie de treburi, unele destul de anevoioase, astfel încât, pe la sfârșitul lunii, primi felicitări chiar din partea directorului.

— Dar omul ăsta n-are scaun. observă directorul, stringindu-i mîna și rugîndu-l să ia loc. Cum de nu i s-a făcut rost de-un scaun, cum de-a stat el atîtea zile fără scaun, unde-i administratorul? Să i se aducă imediat un scaun!

Și i se aduse scaunul, un scaun frumos, cu spătar înalt și dreve plușate, un scaun destul de comod, și el se așeză, și nu mai făcu nimic.

ASIGURARE

— N-am înțeles bine — se interesă el la biroul de asigurări, după ce-și parcă autoturismul — cit plățiți pentru o invaliditate permanentă?

— Depinde, i se răspunse.

— De ce anume?

— De natura, locul și urmările accidentului.

— Adică?

— Adică, dacă accidentul are loc la domiciliu, ca urmare a unui incendiu sau a unui trăsnet sau a unui cutremur de pământ, suma ce i se cuvine asiguratului e de 20 000 lei.

El se gîndi, dar nici incendiul, nici trăsnetul, nici cutremurul nu-i conveniră.

— ... Dacă însă invaliditatea e provocată de un accident de circulație auto-moto — i se explică mai departe — suma se ridică la 25 000 lei!

— Excelent! căzu el de acord și se duse de-a dreptul la circiumă.

GETAX

— Pot să casc puțin?

— Cască, frate.

— Mi-ar plăcea să fie primăvară. Să văd iar arborii inverziți. Abia o aștept!

— Eu, unul, mă las în voia soaretei. Dacă clientul vine, vine, dacă nu, nu. Ce-o să mă coste? O să pierd prima. Ei, și? Îl trag eu de minecă, dar n-ai vrea să i-o rup!

— E anormal.

— Ce ți se pare anormal?

— Soarele. Uită-te și dumneata. E atît de puternic, de parcă ar fi vară! Ce caută soarele la ora asta? Și de ce-o fi atît de mare?

— Și eu mă întreb. De altminteri și la noi la garaj e o harababură că-ți vine să te iei cu miinile de cap: cînd ai mașină, n-ai client, cînd ai client, ți s-a spart roata.

— Bine spus. E ca o roată.

— Ce să fie?

— Soarele.

— Da' cum să fie? Nu vezi dumneata? Totul seamănă: roțile între ele, oamenii-ntr-ei.

SPECTACOL

Vreme de-o săptămînă în sala cinematografului se făcuse reclamă noului film și nu rămăsese om, în tot orașul, care să nu-și fi cumpărat bilet de intrare.

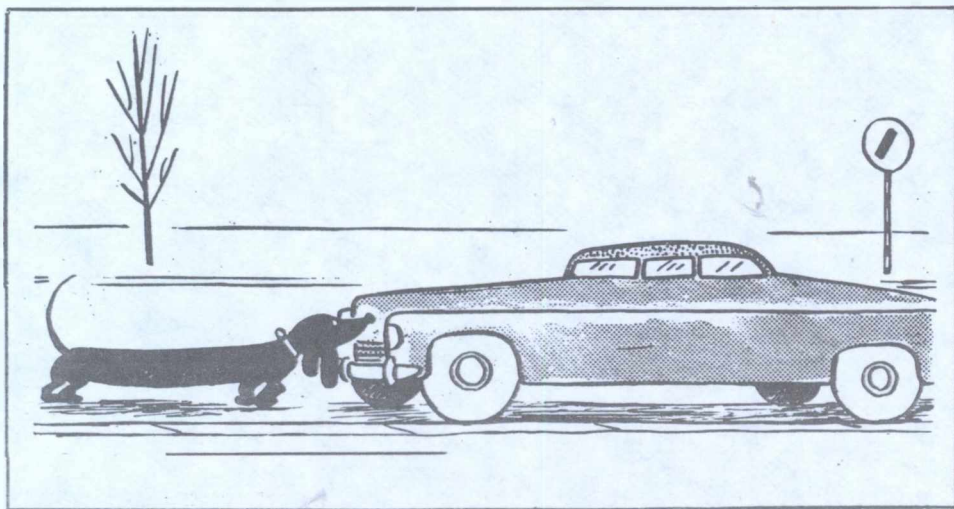
Pînă și polițistul de la circulație își aranjă în așa fel lucrurile ca în ziua premierii să fie liber și să poată vedea acest spectacol care, așa cum se spunea, ceruse injecții cu gheață în singele operatorului.

Filmul n-a durat mai mult de o oră și înfățișa o ursoaică rănită dorindu-l pe vînător. Vînătorul încerca să se salveze și urletul lui zguduia sala iar spectatorii aplaudau înfiorați. Și numai după ce regizorul a explicat că filmarea se făcuse pe viu, au început să plîngă-ntr-adevăr.

CONCURS PENTRU OCUPAREA UNUI POST LIBER
LA UNA DIN ÎNTRERINDERILE BUCUREȘTENE

UL UMORIȘTILOR '70 ● SALONUL UMORIȘTILOR '70 ● SALONUL

Pe măsură

FRED GHENĂDESCU

M. GROSU

URZICA 5

—Cum, Costele? Te-a criticat șeful pe tine că nu-ți place terenul?... Aoleu... așa nu-și cunoaște oamenii...

INGÎNĂRE

Se-avintă unii-n vidul dintre stele
Și alții merg în zone glaciale
Să vadă aurore boreale
Cum își adună faldurile grele

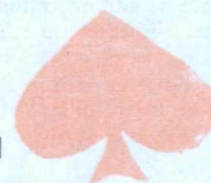
Tărîmul necunoașterii rebele
Se micșorează-n granitele sale
(Un Gobi strîns de-un zid de vegetale
Și năpădit de verdele din ele)

A stabilit judicios natura
Pe campioni, pe cei ce cască gura,
Pe constructivi și pe admiratori.

Dar prin anticipări forțînd secretul,
Întîiul între descoperitori
Rămîn în lumea asta eu, poetul!

Cu respect

CONDUCERII TRUSTULUI DE CONSTRUCȚII CĂI-FERATE BUCUREȘTI

Stimate tovarășe director, inginer-șef, precum și stimați tovarășii omiși, deși cu onoare funcționați în posturi de conducere ale trustului sus-amintit și mai jos criticat.

În câteva cuvinte, nu puține, iată despre ce este vorba: în trecuta perioadă, ați fost planificați cu un beneficiu de patru milioane lei. Știrea ne-a bucurat enorm și, intrucît nu ne-am putut deplasa la fața locului, v-am felicitat prin virament. Întreaga noastră redacție a exclamat: «Bravo!... Halal oameni! Asta rentabilitate!» și tot exclamînd «bravo», am observat că se făcuse ora de plecare. Intrucît pentru felicitări și «bravo» nu se aprobă ore suplimentare, ne-am oprit.

Dar vai!... Bucuria care ne-a cuprins a fost de scurtă durată. A ținut tot atît cît rentabilitatea voastră. Într-adevăr, frumosul și planificatul beneficiu de lei patru milioane a rezistat pînă la cea dintîi analiză contabilă. În urma acestei analize, stimate directoare, simpatice și nepretuite inginer-șef și onorabili șefi aici omiși, cele patru milioane cîștig s-au transformat rapid în nouă milioane pierdere!... Nici losefini nu ar fi reușit o asemenea performanță scamatoricească!... «Lume, lume, minunea secolului, hocus-pocus, uite beneficiul! Patru milioane! Lume, lume, dar totul nu e decît o iluzie! Beneficiul constă în neatenția voastră și în iuteala noastră de mină!» Cum ar veni, exercitiu nemaiauzit! Beneficiu nemaivăzut!... Să nevăzut a rămas!

Dar să lăsăm de o parte pe losefini și să revenim la milioanele noastre. În primul rînd vă rugăm să ne înapoiați felicitările și stocurile de bravo, expediate prematur trustului, iar în al doilea rînd, am dori să vă amintim câteva din activitățile dumneavoastră, care au transformat substanțialul

beneficiu într-un și mai substanțial deficit...

Onorabili și simpatici șefi, super-șefi și mini-șefi, principalul motiv este depășirea planului de cheltuieli.

Dacă ar fi fost vorba despre planul de cheltuieli personale, efectuate din portofel propriu, desigur ați fi manipulat bunurile mai cu atenție. Mai întîi fiindcă ar fi acționat mai prompt autocontrolul, apoi fiindcă ar fi intervenit încă și mai prompt controlul la fața locului, adică doamna, adică soția, adică gospodina. Intrucît însă cheltuielile au fost efectuate din banii statului, v-ați gândit că mărinimia e o însușire care nu trebuie dată uitării, mai cu seamă cînd ea poate să prindă viață printr-o simplă semnătură.

În cele patru milioane beneficiu, care s-au transformat pe parcurs în nouă milioane pierdere, mai intră, bineînțeles, și capitolul «depășirilor prețului de cost la utilaje» prin nefolosirea lor integrală, capitolul «organizarea șantierelor», capitolul «cheltuieli de transport și manipulare a materialelor», precum și altele. Ca într-un roman senzational, presupunînd că în total sînt nouă capitole, ar reveni un milion lei de capitol. Cam scump, nu? Bănuiim că nici o editură nu ar fi achiziționat o lucrare cu un asemenea tarif per capitol. Noroc că s-a ivit trustul dumneavoastră, care, din cele dovedite pînă în prezent ar putea edita o nouă colecție «Enigma». O colecție în care eroul principal, detectivul X sau Chix, de pildă, să pornească în urmărirea milioanele pierdute.

Primele urme în materie de chix, le-ați furnizat chiar dumneavoastră.

În încheiere, o stringere de mină deficitară.
«URZICA»

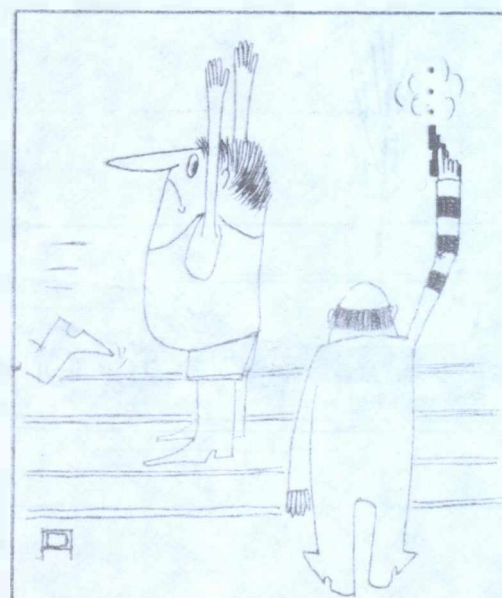
SALONUL UMORIȘTILOR '70 • SALONUL UMORIȘTILOR '70 • SALONUL UMORIȘTILOR '70

AVRAM ANTON

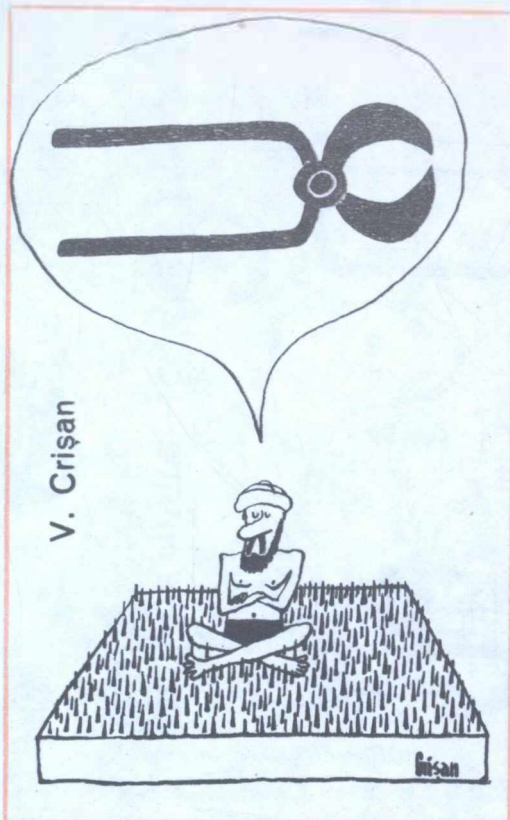

DAN HAYON

DRAGOȘ ANTON

Cerc Vicios

V. Crișan

— A fost odată un împărat mare...
 — De ce «a fost odată»? Acum nu mai este?
 — Nu. Fiindcă a murit.
 — De ce a murit?
 — Că n-a mai avut zile.
 — Nici tu n-ai să mai ai zile?
 — Nici eu.
 — Și ai să mori?
 — Am să mor.
 — Și eu am să mor?
 — Și tu ai să mori.
 — Și tanti Ela o să moară?
 — Și tanti-ta Ela o să moară.
 — De ce?
 — C-așa trebuie.
 — Să murim?
 — Mă, taci că te cirpesc.
 — Hi... hi... hi... de ce mă cirpești?
 — Fiindcă mă scoți din sărite. Acum taci și ascultă povestea. Și el avea o fată...
 — N-avea băiat?
 — Nu.
 — De ce?
 — Fiindcă avea fată.
 — Și dacă avea fată nu putea să aibă și băiat ca vecinul nostru?
 — Într-o zi fata se plimba prin grădină...
 — Avea grădină mare?
 — Mare.
 — Cit de mare?
 — Mare de tot.
 — Cu pomi?
 — Cu pomi.
 — Erau și meri?
 — Erau.
 — Și peri?
 — Și peri, lua-te-ar naiba de copil. Stai puțin să iau valeriană. Așa... unde am rămas. Și cum se plimba ea așa, deodată s-a întunecat...
 — Unde s-a întunecat?
 — În grădină, boue! Unde

lui, ca să-mi măninci mie nervii! Stai puțin să iau un carbaxin! Așa. Cum îți spuneam... norul s-a lăsat asupra fetii...

— N-a omorit-o?
 — N-a omorit-o.
 — De ce?
 — Da' tu de ce mă omori? Hai? Pleosc!
 — Hi... hi... hi... de ce mă bați?
 — Fiindcă m-ai scos din răbdări.
 — De ce ai ieșit din răbdări?
 — Din cauza ta!
 — De ce dintr-a mea? Hi... hi... hi...
 — Ah! Cum de a lăsat-o pe mamă-ta sufletul să plece în oraș și să mă lase cu tine?
 — De ce mă întrebi pe mine? Hi... hi... hi...
 — Te-ntreb ca să știu cit mai am de suferit! Vrei să-ți spun...
 — Vreau la olică...
 — Bine. Hai la olică!
 — Nu vreau la olică. Vreau basmul!
 — Șiiii atunci un zmeu mare...
 — Cit de mare?
 — Cit casa, lua-te-ar dracu să te ia! A prins-o în brațe și a zburat cu ea.
 — Unde a zburat?
 — La el acasă. Unde ai fi vrut să zboare? La mine?
 — Avea casă mare?
 — Mare.
 — Mai mare ca a noastră? De ce deschizi balconul?
 — Ca să iau aer.
 — De ce iei aer?
 — Ca să respir.
 — De ce respiri?
 — Fiindcă... mă sufooooooc!
 BUM!

vrei să se întunece?

— Hi... hi... hi... de ce mă faci bou?
 — Taci cu tata! Va să zică s-a întunecat...
 — S-a întunecat tare?
 — Tare de tot (la capătul răbdărilor).
 — Cit de tare?
 — M-ai văzut pe mine întrebând-o pe mamă-ta cit de tare s-a întunecat afară cind trage storurile? (blajin, aproape de disperare) Deodată s-a lăsat deasupra grădinii un nor...
 — Cum s-a lăsat?
 — N-ai văzut cum se lasă norii?
 — N-am văzut.
 — Atunci de ce te interesează? Numai așa, de-al dracu-

PROTESTE

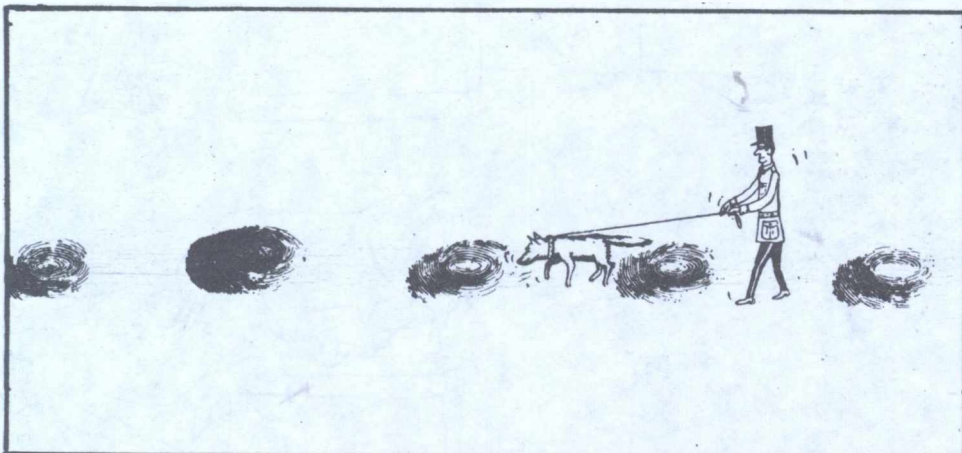
de Alex. Maican

*Singurătatea-n parcurile vechi
 Stătea gîndind la soarta-i nu prea bună,
 Și se plîngea în noapte, către lună,
 Sbîrcită ca o foaie de curechi.*

*— E liniște pe solul tău, o Lună!
 Iar eu sînt deranjată de perechi
 Ce rîd și cîntă-n biete-mi urechi
 Șoptind mereu... Ce-or fi avînd să-și spună?!*

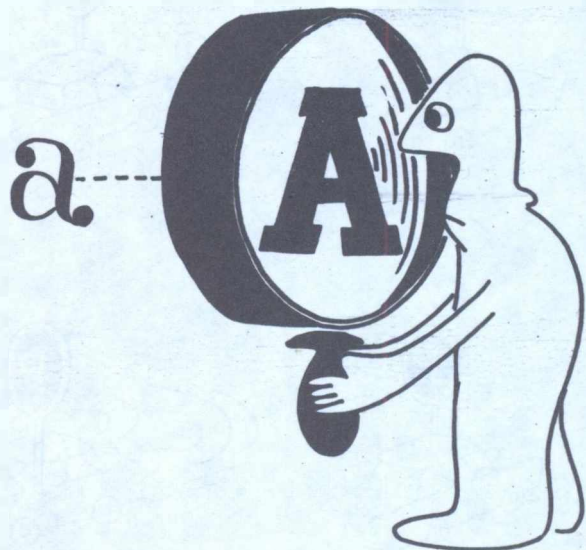
*— Greșești profund! vorbi tăcutul astru.
 De cîtva timp eu nu mai sînt sihastru
 Așa precum am fost mîi de milenii.*

*Sînt ca și tine azi, singurătate,
 De cînd observ că mi se urcă-n spate,
 Inoportuni, de-o vreme, pămîntenii.*

M. PÎNZARU

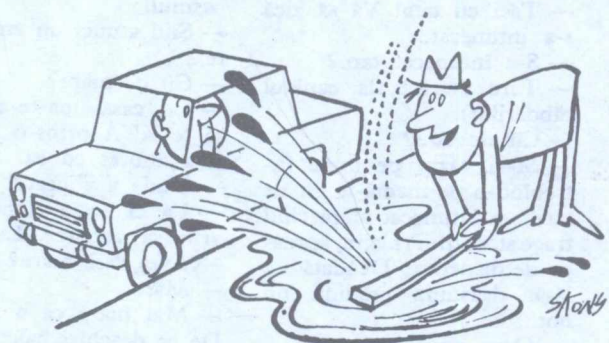
OCTAVIAN ANDRONIC

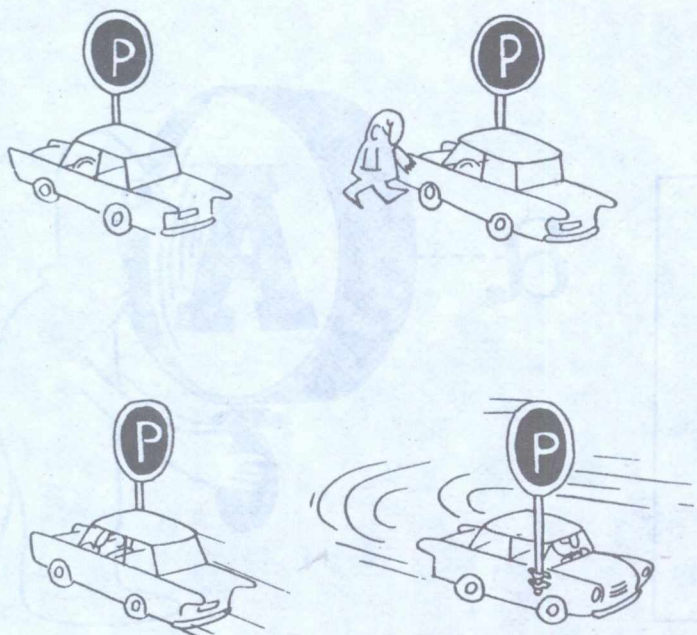
— Precum vedeți, noi plecăm din Vietnam...

• UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE

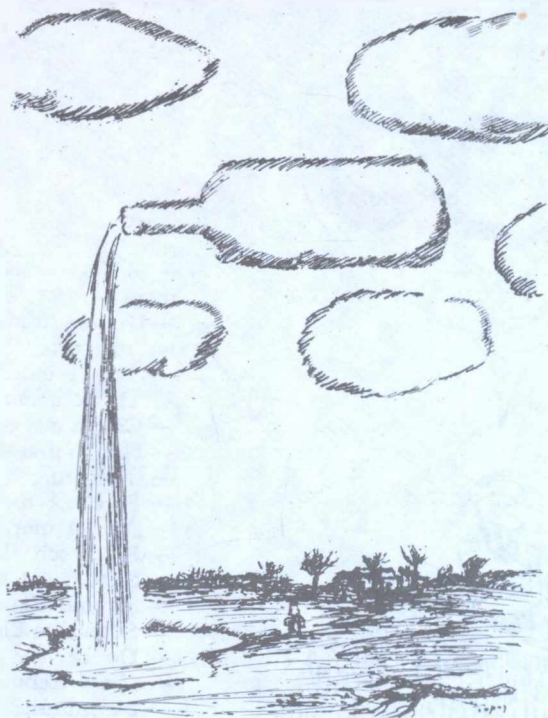

IOSEF SKONIECZNY (R.P. POLONĂ)

• UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE

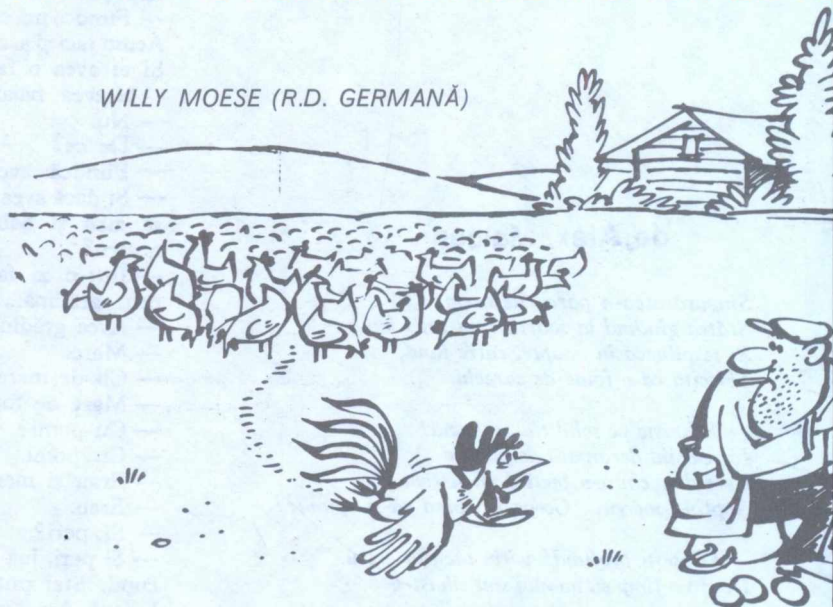
Din «QUICK» (S.U.A.)

TOPOR — FRANȚA

• UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PE

WILLY MOESE (R.D. GERMANĂ)

PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE

ANGELO OLIVIERI (ITALIA)

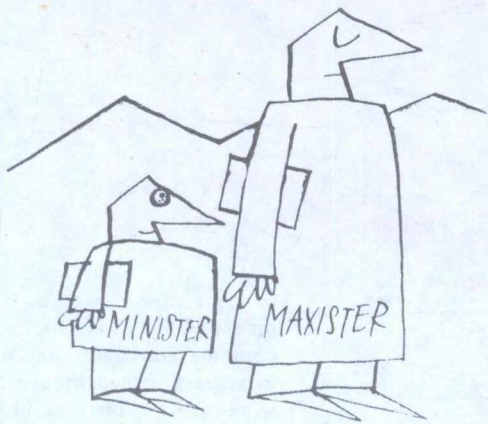

UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE PESTE HOTARE

UMOR DE PESTE HOTARE • UMOR DE P

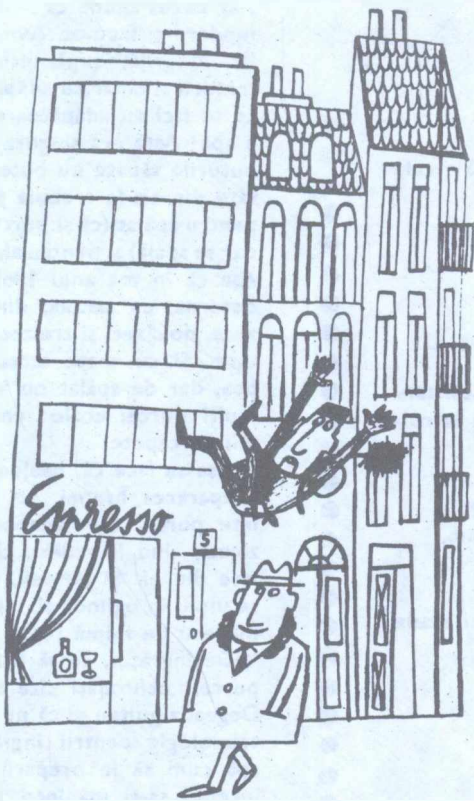

KAROL KAIZER

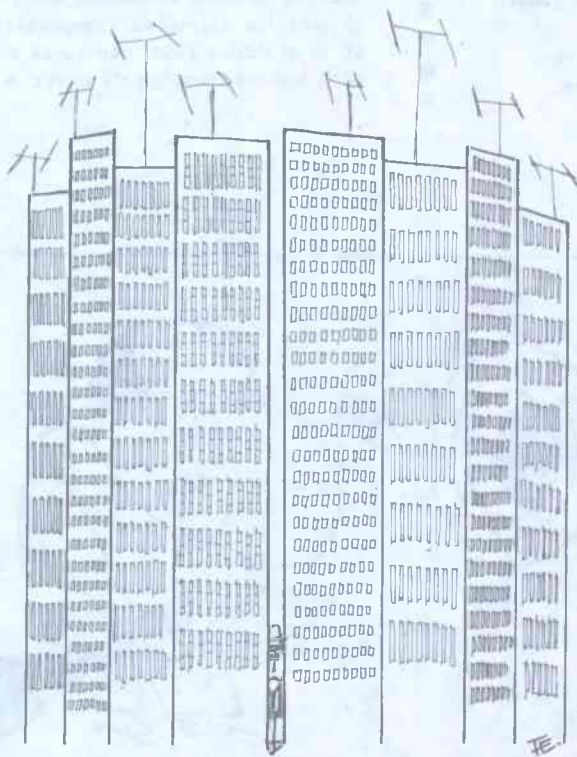

ANDREI ZIMKA (R.S. CEHOSLOVACĂ)

UMOR DE PESTE HOTARE

VARNAI (R.P. UNGARĂ)

FERRUH DÖGAN (TURCIA)

Petrocere

LA IARBĂ VERDE

cu GEO

Azi dimineață, Geo m-a chemat la telefon și mi-a spus:

— Alexandre dragă, spuneai că vrei s-o cunoști pe logodnica mea. Hai să ieșim împreună, toți trei, la șosea, la iarbă verde, să vezi și tu ce bine ne înțelegem și ce fericiți sîntem amîndoi.

Și, desigur, peste o jumătate de oră m-am întîlnit cu Geo și logodnica lui.

— Draga mea, el este Alexandru, bunul meu prieten despre care ți-am povestit atîtea. Vine cu noi la iarbă verde ca să-i arătăm cit de fericiți sîntem... Alexandre, prietene, ea e scumpa mea logodnică, Jeana. Sînt convins că o să vă împăcați de minune, astfel ca în micul nostru grup să nu existe nici un fel de nemulțumire. Acum ar fi bine să mergem — desigur cu troleibuzul... Nu, nu, te rog, nu te deranja, scot eu bilete și pentru tine și, bineînțeles, și pentru Jeana. Așa e cînd ești logodit. Cînd nu eram logodit, cumpăram totdeauna bilet doar pentru mine, acum — dacă sînt logodit — scot bilet și pentru ea... Dragă Jeana, ține-te de mine, dragă, de brațul meu, ai încredere în el deoarece, după cum bine știi, de el te vei sprijini toată viața... Dragii mei, coborîm la prima stație, aici; întii Jeana, acum tu, haide — haide, nu te jena, rămin eu ultimul, așa se face, Jeana, scumpa mea, dă-mi brațul să ne ținem de mină ca doi copii, să ne vadă și Alexandru ce drăguți sîntem... Nu, nu pe-acolo, e iarbă, nu e voie. Știam cîndva o anecdotă despre Mitică și ceva cu iarbă, dar am uitat-o... Am fost acum un an la o onomastică și-au venit doi tineri la miezul nopții, și au spus — nu exagerez — pînă dimineața la ora patru, numai anecdote tot una și una; cred că au spus vreo sută. Am ris de m-am prăpădit, ce rău îmi pare că nu mi le mai amintesc. E foarte bine să poți ține minte anecdote; uneori atmosfera lîncezește, lumea nu are ce vorbi și atunci, dacă știi un banc, descreești toate frunțile. În afară de asta, lumea te crede și simpatic. Dar să știți că dacă nu țin minte anecdotele altora, asta nu înseamnă că n-am și eu anecdotele mele. Uneori îmi vine în minte cite o poantă și dacă am curajul s-o spun toată lumea ride. Țin minte, de pildă, remarca pe care am făcut-o eu acum vreo doi ani, cînd eram sus pe munte, și cînd pășeam pe iarbă. Eram mai mulți și o duduie din grup a spus că asta este iarbă de pășune, aici ar putea să pască oiile, iar eu m-am

uitat ironic la ea, și am întreat-o cu tilc, de ce nu păște. Bineînțeles că s-a ris. Vedeți, acolo este locul. Iată și niște sălcii plîngătoare. Draga mea, Jeana, acolo e umbră, hai să mergem și să ne sărutăm ca să ne vadă și Alexandru, și să se bucure de fericirea noastră... Să știi, Alexandre, că noi nu ne ocupăm numai cu asta. Oricît ar fi de frumoasă dragostea propriu-zisă, eu sînt de părere că nu ea este esențialul în viață. Cred că ar trebui să discutăm despre ceva interesant. Dar aș dori să participăm toți trei la discuții, pentru ca să nu se simtă vreunul din noi prost. În situații din astea îți trebuie totdeauna foarte multă delicatețe, deoarece toată lumea trebuie să cunoască subiectul pe care-l propui. De exemplu acum. Acum aș propune să discutăm despre Eminescu. Cred că n-aveți nimic împotrivă. Pentru început aș vorbi eu, afirmînd că Eminescu este cel mai mare poet al nostru. El a dus poezia românească pe culmi neatîtse încă pînă la el. Nu?

EU: Și eu sînt de aceeași părere, am impresia că ai dreptate.

JEANA: Desigur, Geo, nu greșești de loc.

GEO: Cu Eminescu literatura română a făcut un adevărat salt înainte.

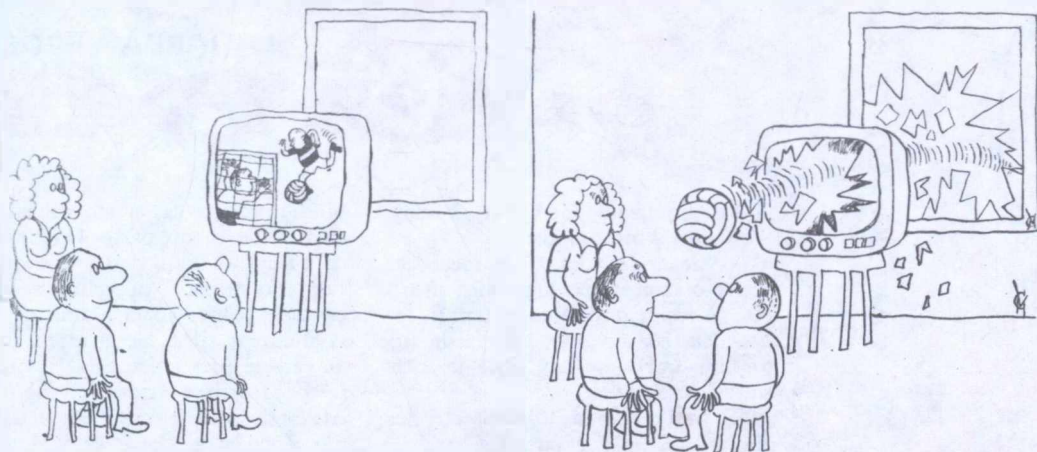
EU: În chestiunea aceasta nu încapă nici o îndoială, așa e.

JEANA: Are dreptate Alexandru.

GEO: Ei, ei, măi copii, ne ajunge atîta seriozitate. Să știi, Alexandre, că femeile nu suportă literatura. Uite, noi discutăm literatură și filozofie, dar e preferabil să le vorbești despre rochii, sau să le spui un nimic drăguț la ureche și să vezi ce bine o să te împaci cu ele. Jeana, aș fi de părere să ne mai sărutăm o dată. Alexandru o să se întoarcă cu spatele, ca să nu ne deranjeze, deși n-am nimic împotrivă să ne vadă, e doar prietenul nostru și așa o să-și dea mai bine seama cît de fericiți sîntem... Ei, acum să mergem... Ne-am distrat bine astăzi, nu? A fost o zi frumoasă și am fost toți trei bine dispuși. Nu-i așa, Alexandre, că ți-ai dat seama cît de fericiți sîntem noi doi, eu și cu Jeana? Aș dori, dacă sînt în asentimentul vostru, al amîndurora, să mai petrecem astfel de zile împreună. Trebuie să ne distrăm acum, cît sîntem tineri. Cînd o să îmbătrînim n-o să mai putem face nebunii ca acum. E timpul să ne despărțim. La revedere, Alexandre! La revedere! Pe curînd!

Alexandru Vasiliad

Săritu

...și uite așa se făcu, la I.A.S. Bonțida din județul Cluj, că porcii, locatari ai modernului complex construit special pentru dumnealor în această întreprindere agricolă, au început să se mănince între ei. Nu vă grăbiți să exclamați: «porcii tot porci!» pentru că nu-s ei de vină. Au început ei să-și mănince unul altuia codițele și urechile, exact adică piftiile noastre, dar uite că nu erau ei vinovați. Nu s-ar putea spune că n-aveau porcii complex modern și frumos. Aveau. Adică au. Amenajat cu grijă, după ultimele descoperiri ale tehnicii și chiar cu adăpătoare automate. Dar ce te faci cu adăpătoarea automată, dacă nu e apă? Asta era singura lipsă: apa. Pentru că puțurile săpate nu puteau asigura nici jumătate din cât le trebuia porcilor pentru băut, pentru spălat (că și porcii, știți doar, porci ei, dar se spală) și pentru alte chestiuni de igienă. Așa că în tot anul 1969 li s-a cărat apă cu cisterna, cu sacaua, din împrejurimi, de la zece, douăzeci și treizeci de kilometri depărtare. Și cu toate astea, abia le ajungea să bea, dar de spălat nu le ajungea. Că sînt și mulți porci acolo: una sută cinci zeci de mii de capete.

Așa se face că, neajungînd apa nici pentru prepararea hranei, au început scroafele să fete porcii cam anapoda, cam pricăjiți, că ziceai, cînd îi vedeai, că nici un parizer nu iese din ei. Și porcii, odată ce se nășteau, se uitau în oglindă și, cînd vedeau cum arată,ureau de inimă rea.

De îngrășat, ce să mai vorbim? Rămîneau porcii nefurajați cîte un tain, două pe zi. Degeaba guițau ei că nu se respectă procesul tehnologic pentru îngrășarea lor, dar fără apă cum să le prepari furajele? Așa că au început să-și mănince, unul altuia, urechile și codițele.

Aceasta fiind situația, socotim că sînt necesare niște măsuri mult mai eficiente decît sacalele, deoarece, în primul rînd, nu e frumos ca într-un asemenea complex modern să aibă loc asemenea comportări necivilizate și, în al doilea rînd, pentru că scopul înființării acestui complex de porci a fost ca să-i

PĂINORII
DE AVANTURĂ

Victor Teodor

Inginerul Marin Onea de la Uzina de mecanică fină din Sinaia a realizat o invenție, ulterior brevetată în Anglia, Franța, Italia și R.F.G. Ieri, spunea lîngă uzină Un prihor către o mierlă Că în Perla carpatină S-a descoperit o perlă.

Echipa noastră de handbal băieți a cucerit la Paris titlul mondial pentru a treia oară. E campioană mondială, Realizînd cu brio «trîs»-ul Și-a fost în meciul din finală Ceva ce n-a văzut Parisul.

33 de membri U.T.C. au format Brigada «23 August» care va sprijini în Cuba recoltarea trestiei de zahăr. Cînd pe plaiuri cubaneze Se-ndreptară să lucreze, Ai motive să socoți Că-s băieți de zahăr toți!

Datorită unei ingenioase soluții de execuție găsită de proiectanții de la I.C.M.I. Brașov, în acest oraș

s-a construit un bloc cu 5 nivele în numai 40 de zile.

Nu e vorba de magie. Blocului, ca prevedere, I s-a pus la temelie Niște drojdie de bere.

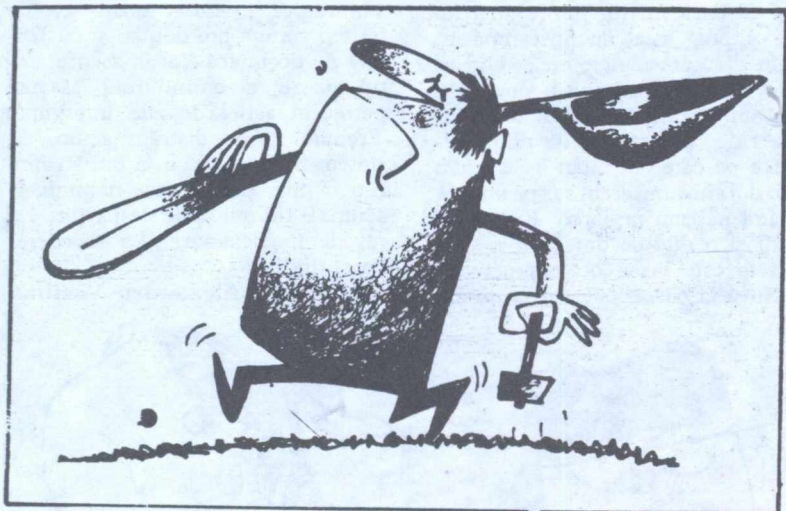
C.A.P. Comana, jud. Constanța, este fruntașă pe țară la cultura porumbului boabe. E clar ca oul lui Columb Și ai motive deci să strigi: — Ei, la cultura de porumb, Nu se-arătară mămăliși!

La Uzina «Balanța» Sibiu scade consumul de metal. Am înțeles uzanța, Așa că-i felicit. Metalul la «Balanța» E bine cîntărit.

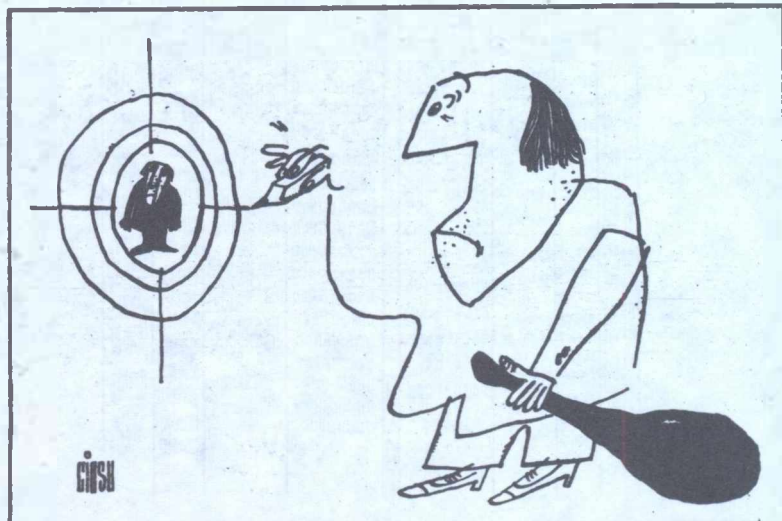
Uzinele «Electroputere» Craiova sînt în măsură să expedieze cîte o locomotivă electrică la fiecare două zile. În plan li s-au trecut, pe genuri, Locomotivele de trenuri Și-n schimb, uzinele active Dau trenuri de locomotive.

SALONUL UMORIȘTILOR '70

SALONUL UMORIȘTILOR '70

C. CAZACU

C. CIOSU

Avem apă!

mincăm noi și nu să se mănince ei «personal» între ei.

SĂRIȚI, VINE APA!

Așa-i apa asta, fără nici o judecată, că unde trebuie e prea puțină, și unde nu-i nevoie de ea e prea multă. Și e prea multă tocmai în pivnița Magazinului general de confecții și tricotațe din Oradea, situat în pasajul cu nume luat parcă din Karl May: «Vulturul Negru».

În pivnița cu pricina își depozitează magazinul mărfurile în valoare de vreo trei milioane de lei, iar pe sub aceeași pivniță trece un canal de scurgere, iar apa lui murdară trece uneori prin depozit. De pildă în anul 1969 a trecut, inundând depozitul, de vreo zece ori.

Așa se face că o mare cantitate de confecții, venind în contact, fie cu lăturile, fie cu mirosul care emană din canal, chiar când nu e inundație, s-a «desconfeccionat» și, făcându-se o socoteală, s-a constatat că se duseseră pe canal vreo două sute de mii de lei.

Suma este identică cu aceea care s-a irosit în depozitul altui Magazin general de textile și încălțăminte din stațiunea balneară Băile Felix.

Și acolo a fost o inundație, dar toată treaba n-a făcut-o un canal, ci piriul Peța, care, când plouă mult, dă buzna în depozitul magazinului. Desigur este vina piriului care și-a găsit să curgă taman în preajma magazinului și nu a celor care au amplasat magazinul pe malul riului.

Că trebuie să ținem seama și de pitorescul problemelor și nu să facem comerț, așa, lipsindu-l total de poezie. Până una, alta, de pe urma poeziei și a Peței, mărfurile au fost trimise la solduri, fiind salvate de la înec doar vreo treizeci de mii de lei.

Poate că întreprinderea comercială de stat pentru textile și încălțăminte Oradea, de care aparțin aceste canale, piriiașe, inundații și magazine, va găsi metodele prin care, pe viitor, să fie salvate de la înec sutele de mii de lei.

Că, uite, vin apele și te usucă.

S.R.

Argument

de V.D. Popa

La magazinul X, din centru,
O tinerică, înspre seară,
Dorește o rochiță pentru
Sezonul călduros de vară.

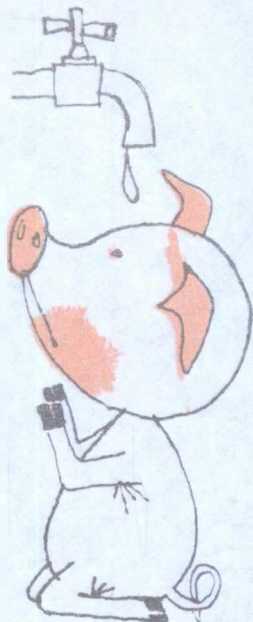
I se arată-n galantare
O rochie precum e spuma,
Cu argumentul de rigoare:
«E un model sosit acum!»

Clienta-ncearcă hucuroasă
Rochița bună de-amiază,
Apoi ezită — E frumoasă,
Dar cred că se decolorează...

— Aveți încredere deplină!
O liniștește vinzătoarea,
A stat trei ani și în vitrină
Și totuși și-a păstrat culoarea!

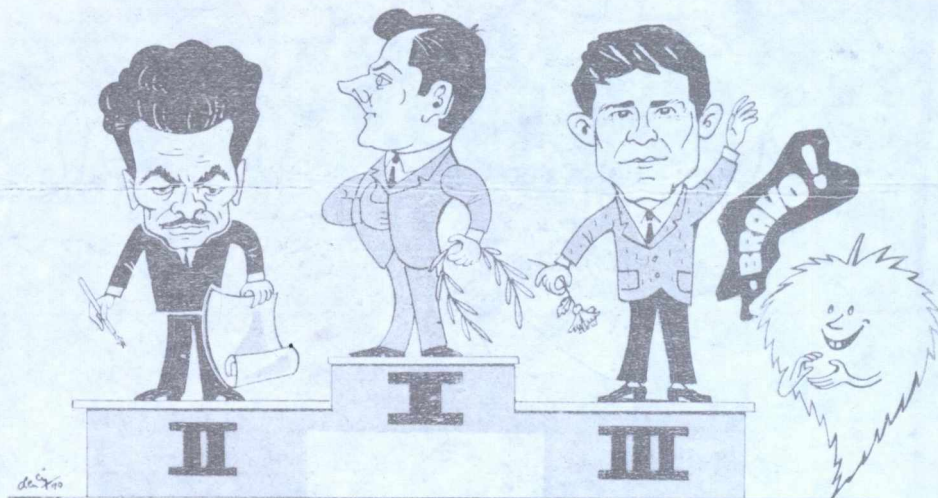
DESENAȚI CU NOI

de A. POCH

ADUCEM LA CUNOȘTINȚA PARTICIPANȚILOR LA CONCURSURI «DESENAȚI CU NOI» CĂ VOM CONTINUA ÎN NUMĂRUL VIIT PUBLICAREA CARICATURILOR PREMIATE.

CIȘTIGĂTORII CONCURSULUI DE EPIGRAME CU RIME DATE

I.V. SPIRIDON

GH. BEȚCAN

VICTOR MARCENKO

MODA '70 LA CIORAPI

Prezentul articol face serviciul de reclamă fabricilor de ciorapi din București, Sibiu și Timișoara, care, „înțelegindu-se” între ele, așa cum bine stă unor unități industriale din același sector, au lansat o nouă modă la ciorapii bărbătești.

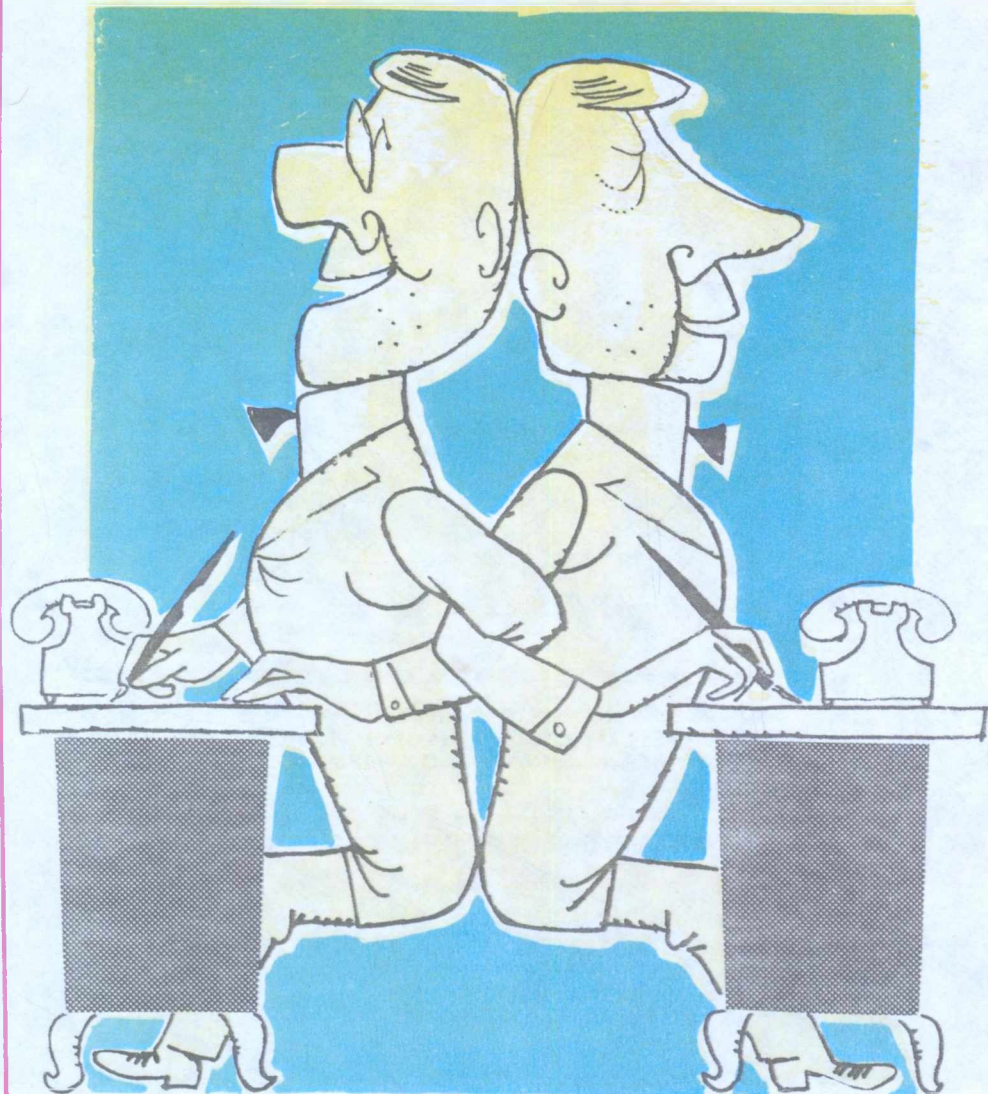
Mostrele ne-au parvenit prin poștă într-un colet expediat de un lucrător din comerț și în caz că ele vor căpăta adeziunea publicului vor revolutiona pur și simplu moda bărbătească pe 1970.

Aflăm astfel, că în orașul de pe malul Begăi se propun ciorapi în patru culori, câte două culori pentru fiecare picior. La alegere: roșu cu alb sau alb cu albastru.

La șosetele pentru băieți, mostra produsă la București ține seama de cei cărora le sint destinate. Pentru a-i învăța de mici care-i piciorul cu care trebuie să pășească în viață, fabrica propune pentru piciorul drept un ciorap din 4 culori, în timp ce stîngul — tot n-aduce decît ghinion — se poate mulțumi și cu două.

Iată și modelul propus de Sibiu: pentru plusul de eleganță al piciorului masculin, pe fondul a două culori — aceleași pentru ambii ciorapi — au fost realizate interesante motive florale, diferite.

Dacă însă publicul, oricît de receptiv la capriciile modei, nu va accepta surplusul de imaginație al fabricilor, care compensează lipsa de răspundere față de produsele dirijate pe piață, mai există o soluție: să se adreseze circurilor. Poate clownii, pentru a stîrni risul spectatorilor, vor apela ei la produsele amintite.

SUSTINERE RECIPROCĂ

Sfaturile medicului veterinar

● **JOIANA** — Braşov. Îmi scrieți că soțul dumneavoastră, de la un timp, rămâne mereu de căruță, din cauza unei «stări depresive» în urma căreia și-a pierdut și pofta de furaje. Cred că e un fenomen trecător și cel mai bun remediu ar fi să nu-i mai căutați în coarne. Totuși, pentru a-i întări organismul, vă recomand să nu-i mai dați cafea neagră dimineața, înainte de pască. Dați-i lapte.

● **ȚAP LOGODIT** — Fețești. 1) Nu! Alcoolul nu ajută în bolile de piele. Și nici «Pepsi-Cola», chiar dacă e administrată cu paiul. Pentru a scăpa de mincărirea de care vă plingeți, vă sfătuiesc să vă radeți barba. 2) Aveți dreptate. Berea ajută la digestie. Mai ales la țap. La volan însă nu ajută deloc. Din contra, riscați să ajungeți cu mașina pe capre... Si să deveniți și ispășitor

● **GODAC** — Afumați. Ați ghicit. Jambonul este un virus foarte răspândit în sezonul friguros, mai ales în preajma Ignatului. Din păcate este ereditar. Puteți întârzia apariția simptomelor, urmând o riguroasă cură de slăbire. În acest sens, se recomandă evitarea meselor copioase, cum ar fi zoile sau lăturile cu conținut bogat de proteine. De asemenea se recomandă plimbări în aer liber (circa 4 km pe zi), limitarea somnului la 8 ore, flotări la sol, sirmă-n nas etc.

● **CLAPON** — Curcani-Ilfov. Vezi răspuns nr. 3. de mai sus, de la Godac. În ce privește pubertatea la bibilici, vă rugăm să treceți pe la redacție.

● **DUCIPAL** — Ploiești. 1) Slăbirea vederii se poate preveni prin tunderea coamei la timp, pentru a nu acoperi de tot ochii. De altfel

fenomenul acesta îngrijorător se manifestă la foarte mulți tineri bipezi, având drept urmare, în majoritatea cazurilor, pierderea văzului. 2) Nu! «Cașul Bălan» nu este un sanatoriu pentru alcoolici. Dimpotrivă. Așa că, pentru a o dezvăța pe soția dumneavoastră să mai bea, e mai bine s-o luați cu vorba bună. Adică să bateți șaua. Dacă nu, bateți iapa. Dacă nici așa nu merge, refaceți-vă viața cu o cămilă. Ea nu bea decît foarte rar, e cumpătată și niciodată nu sare peste cal... 3) Stabilirea paternității minzului negru pe care soția dumneavoastră l-a adus pe lume, se poate elucida prin compararea amprentelor copitale. Vă sfătuiesc să vă adresați unui specialist, înainte de a apela la avocat. 4) Coada de cal este o maladie răspândită la femeile tinere.

Doctor fără voie,
MARIN CRETU

Nu Fîmbet

Ginerele

● — **Domnule** — spune farmacistul — cred că doctorul a greșit rețeta; doza indicată mi se pare periculoasă pentru un om.

— Nu vă temeți, bolnava e soacra mea.

La ore mici

● **Domnul X** obișnuiește să vină acasă la ore mici.

— De ce zgîrii la ușa casei? îl întreabă un prieten.

— Fiindcă numai așa îmi va deschide nevastă-mea, crezînd că e ciinele ei.

Fluierături și aplauze

● **Publicul** fluiera o nouă piesă; numai doi spectatori aplaudă cu frenezie:

— Sînt prietenii autorului, probabil?!

— Ah, nu. Însă cum nu știu să fluiera, îi aplaudă pe cei ce fluieră.

Răspuns

● — **Petrică**, spune profesorul, fii atent, îți dau o problemă de adunare și vreau un răspuns precis: dacă într-un buzunar găsești 30 de lei și în celălalt 40, care e răspunsul?

— Răspunsul este următorul: am pus pantalonii altcuiva...

Bolnava

● **Intrînd** în cabinet, pacienta se dezbracă complet. După ce o cercetează cu atenție, medicul îi spune:

— Dar... nu văd nimic.

— Totuși, răspunde bolnava, mai mult nu vă pot arăta.

Hidropizie

o **Un englez** se duce la doctor:

— Nu știu de ce am stomacul atît de umflat!

— E plin de apă.

— **N-am băut o picătură de apă în viața mea!** După ce se gîndește puțin, oftează: **Am înțeles. Trebuia să pun mai puțină gheață în whisky.**

Traducere de IRINA BALTEȘ

Taina PROVERBELOR

— *Mai vecine,
pleacă de lângă mine,
zise un om (în timp ce tăia un fag uscat)
căt-re-un alt om din sat.
Ar putea să-ți cadă copacu-n cap,
sau, toporul cine știe cum îl scap
în timp ce-mi fac treaba,
și-o să-mi spu
că te-am betegit degeaba.
Așa că pentru siguranță,
stai ceva mai la distanță,
și, cînd oi termina de trebăluit,
om vorbi noi ce-o fi de vorbit.
Dar vecinul, nimic!
Ori că-i luaseră auzul ielele,
ori că-și căta singur belelele,
că-n loc să plece,
s-a mai apropiat un pic.
Pînă cînd o așchie vicleană,
l-a pălit tocmai sub sprinceană,
lăsîndu-l chior pe încăpătînatul om.*

Așchia nu sare departe de pom.

Giuseppe Navarra

Vai, ce interesant!

de Veronica Bertoli

Am o adevărată slăbiciune pentru persoanele care, dezgustate de banalul cotidian, caută, ahtiate, lucruri și fapte «originale», «formidabile» sau cel puțin «vai, ce interesante». Aceste persoane — tare drăgălașe în genere — sînt fericite să găsească un fir de păr în supă, dacă le asigură că acel fir i-a aparținut lui Vercingetorix.

O asemenea ființă simpatică m-a rugat zilele trecute să-i dau motanul meu siamez, ca să-și facă din el mocasini.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, dar nu pot. Canarul meu învățase o arie din Traviata, pe care o cînta numai cînd era nemîncat. Ca să cînte, nu l-am mai hrănit un timp și a murit, dar nu de inaniție, ci fiindcă se stricase aparatul de radio. Murise de dorul muzicii, pe care nu mai avea posibilitatea să o asculte. Asta am aflat-o de la motan.

— Vai, ce interesant! a gîngurit persoana.

— Știi, am continuat, motanul învățase să vorbească, dar nu de la mine, ci de la papagalul meu. Cîteodată motanul își depășea profesorul, fiindcă avea o dicție mai bună. Papagalul era cam răgușit, dar nu din cauza semîntelor, ci din pricină că adesea, pe ascuns, fuma.

— Vai, ce interesant!

— Pe urmă a murit și papagalul, dar nu pentru că motanul l-ar fi mîncat, ci dintr-un puternic sentiment de gelozie. Broasca mea țestoasă obișnuia ca, uneori, spre seară, să cînte la pian. Motanul, care o admira nebunește, îi întorcea filele de la partitură. Ei bine, papagalul n-a putut suporta multă vreme scenele astea și și-a pus capăt zilelor înghițind un săpun de rufe întreg.

— Vai, ce interesant!

— Pînă la urmă s-a stins din viață și broasca, dar nu din milă față de suferința motanului, ci pur și simplu de plictiseală. Se plîngea — asta mi-a spus-o tot motanul — că, de 158 de ani de cînd s-a născut ea, broaștele țestoase n-au înregistrat nici un progres în arta zborului.

— Vai, ce interesant! Și motanul?

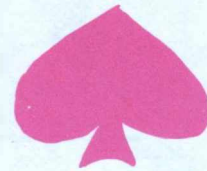
— Motanul s-a prăpădit umblînd după un șoarece. Oh, nu, nu-l vîna. Voia să-l roage să-l învețe limba hindusă fiindcă șoarecele era străin. Pasiunea pentru erudiție i-a fost fatală motanului. Observînd că șoarecele era de fapt șoricioaică, și-a amintit de un calambur prost citit undeva și accesul de dezgust l-a ucis. A mai apucat să-mi spună toate astea înainte de a muri, privindu-mă cu ochii lui de culoarea asfaltului. Așa că, vezi, nu-ți mai poți face pisleri din el fiindcă l-am îngropat.

Drăgălașa persoană a suspinat un ultim «vai, ce interesant!» atît de sfîșietor, încît m-am grăbit să o liniștesc:

— Ei lasă, nu te necăji. Era o pisică banală. A fost călcată de un camion.

— Pisică banală? a țipat. Călcată de un camion? Imposibil! Așa ceva nu pot să cred!

TUNS, RAS ȘI FREZAT

Întîi a luat de la cooperativă un prosop, s-a șters cu el pe miini și... luat a fost. Apoi a mai luat încă șapte, nu s-a mai șters cu ele pe miini, dar... tot luate au fost.

Cam în felul ăsta și-a început cariera Romocea Vasile, președintele cooperativei «Igiena» din Cluj.

Într-o zi, auzind că unii cooperatori după ce tund clientela pretind bacșiș, s-a șifonat atît de rău încît, pentru a se mai răcori, a înșfăcat la repezeală doi metri de... șifon. Neavînd cum să-l ducă acasă și fiind încă rău cătrănit, l-a înfășurat în grabă în două cearșafuri de olandă... că din poplin n-a găsit în cooperativă.

O dată ajuns acasă și auzind că l-ar fi reclamat cineva că ia bunurile cooperativei pentru propria-i folosință, s-a înverzit de necaz și, pentru a-și crea o «acoperire legală»... a mai umflat două pături.

S-a gîndit apoi să-i «fericească» și pe cei de la școala de calificare a cooperativei. L-a chemat pe șeful serviciului de aprovizionare și i-a spus:

— Miine mergem în oraș să alegem o sobă de teracotă pentru școală!...

Zis și făcut. L-a purtat a doua zi pe șeful serviciului de aprovizionare prin tot orașul și pînă la urmă au găsit soba care-i convenea.

Ghinion, nuanța sobei nu se asorta cu mobilierul și zugrăveala școlii. În schimb, se potrivea ca o mînușă la apartamentul președintelui. Așa încît a dispus să fie transportată și montată... la dumnealui acasă.

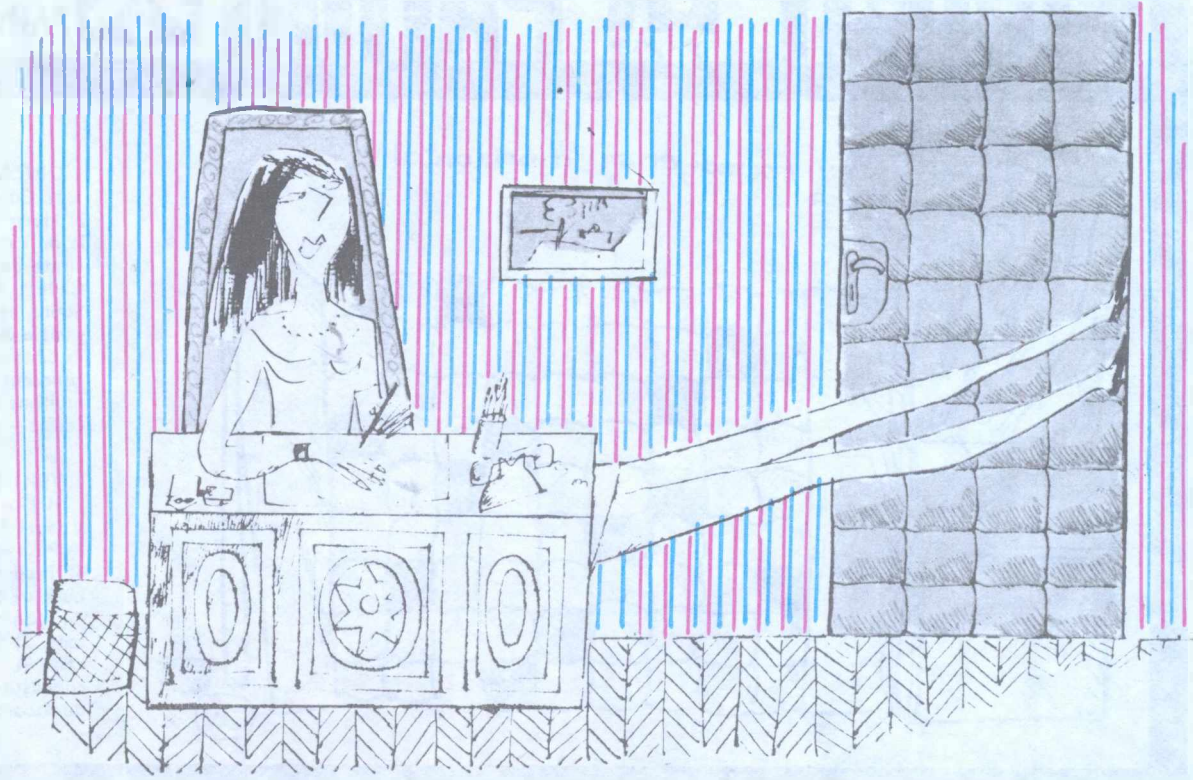
S-a mai întîmplat apoi, ca organul ierarhic superior să aloce un fond pentru premiarea femeilor de serviciu și a frizerilor care contribuiseră efectiv la colectarea părului uman.

Președintele, după un îndelungat consult cu el însuși, după ce și-a analizat profund părțile pozitive și mai puțin profund cele negative, a ajuns la concluzia că... merită să se autopremieze.

În consecință, stimulentele a alunecat ușurel în buzunarele larg deschise (mult prea larg) ale lui Romocea Vasile.

După cum vedeți, frizerii din Cluj au fost tunși și rași la propriu și la figurat.

• Acum e rîndul președintelui. Merită o... frecție!

INGERUL PĂZITOR

Adrian Lucaci

URZICA 13

Venus desnuda

Teribil evul, mediu, în toga lui boemă
Crea din începuturi o lume astăzi moartă.
Venea, incert, o eră, cu decibeli pe stemă
În care Iulius Caesar bătea, solemn la poartă.

Trei mii de carabine îi anunțau sosirea
În salve comandate de însuși Bonaparte.
Se-ntunecase zarea și-ntrăgă omenirea
Se și vedea, cu trudă, plătindu-i oale sparte.

În insula din Millo, zimbea Venera blîndă
Cu brațele întinse spre început de cronici.
Sub miimile lui Pindar, crispate de osîndă,
Se-nfăptuia statuia visată de platonici.

Dar sculptorul Florenței opri lucrarea-aceea
Și-ntors pe jumătate, spre monument, posac,
Zimbi machiavelic; — În veci de veci, femeia
Nu vreau ca să cerșească nimic acestui veac!

Apoi, cu-n gest campestru, lovi frontal himera
Și fără antebrațe își săvîrși Venera!

O AFACERE ÎNCURCATĂ

Poate vă mai amintiți, dragi cititori, că în «Urzica» din 15 decembrie 1969 am publicat o frumoasă schiță intitulată «Motanul travesti», semnată de Virgil Bădănac din comuna Deleni, satul Pietreni, jud. Constanța. Era un manuscris trimis prin poștă, așa cum primim sute și sute. Ne-a plăcut și, ca atare, l-am publicat.

Iată însă că, de curind, un alt corespondent, și anume Puiu Imbrescu din Călărași, ne trimite (însoțit de o scrisoare plină de revoltă) nr. 19 din 7 mai 1965, al revistei «Veac Nou». În coloanele ei se află publicată schița «O afacere încurcată» de M. Zaharov. Cele două schițe sînt identice, cu excepția titlului și al motanului Vasca, ajuns în versiune românească Miaunică. Încolo, schița este copiată din «Veac Nou» cuvînt cu cuvînt! Un furt literar, un plagiat de toată frumusețea!!!

Virgil Bădănac, la ora cînd a fost publicat, era directorul școlii generale din comuna Deleni. Acum e doar învățător. Ne indoim deci că nu a știut ce înseamnă un furt literar, că nu știe ce înseamnă inducerea în eroare a unui organ de presă și mai ales că nu știe care sînt obligațiile morale ale unui cadru didactic.

Ce putem să spunem despre această faptă degradantă? Ce putem spune cînd primim din nou un plic, cu o altă schiță — bună! — însoțită de aceste rînduri:

Stimată tovarășă redactor,

«Faptul că, din cînd în cînd, mi s-a publicat cite ceva îmi acreditează noi speranțe... Vă mulțumesc foarte mult».

Stimată tovarășă redactor? De la d-lui, nu-mai de stimă nu poate fi vorba! Cit despre «speranțele acreditate», îl asigurăm pe semnatarul scrisorii că nu mai are nici un motiv să tragă nădejde în continuarea corespondenței cu redacția noastră. Mulțumesc pe această cale din toată inima corespondentului Puiu Imbrescu din Călărași, care ne-a sesizat plagiatul și rog totodată pe toți corespondenții noștri să ne sesizeze atunci cînd observă cazuri asemănătoare. Oricît aș fi de informată, tot nu pot cunoaște fiecare lucrare apărută. Dar asta nu înseamnă că fapta urită nu iese la suprafață și îl asigur pe învățătorul din Deleni că, oricît de încurcată ar fi o afacere, pînă la urmă tot se descurcă! Ca în acest caz foarte, foarte trist...

POȘTA-CONCURS 3

Dragi cititori, pentru concursul nr. 3 vă ofer o poezie. Trebuie să recunosc însă — pentru prima dată în viață — că am făcut unele greșeli. În consecință, vă rog pe dumnea-voastră să le indicați, să le criticați cu toată severitatea și mai ales fără omisiuni. Nu mă menajați!

Pentru o mai ușoară triere a concurenților e necesar să numerotați greșelile, explicînd pe scurt, în dreptul fiecăreia, în ce constă eroarea. Nu uitați să lipiți pe prima pagină de manuscris bonul de participare. Indicați numele și adresa cu exactitate. Vă aștept, deci scrisorile (cu mențiunea pe plic Poșta Concurs 3, în termen de două săptămîni de la apariția acestui număr. Succes! Iată poezia:

DEZLEGAREA CONCURSULUI Nr. 5

Dezlegarea la nr. 5

- 1) PLAGIATOR 2) ROBA — RUDE
- 3) ETA — CANAL 4) 00 — VACS
- I 5) C — TEVI — DE 6) UZINA
- ȘEF 7) PENE — FOCA 8) ARA
- BALOT 9) TOREADORI

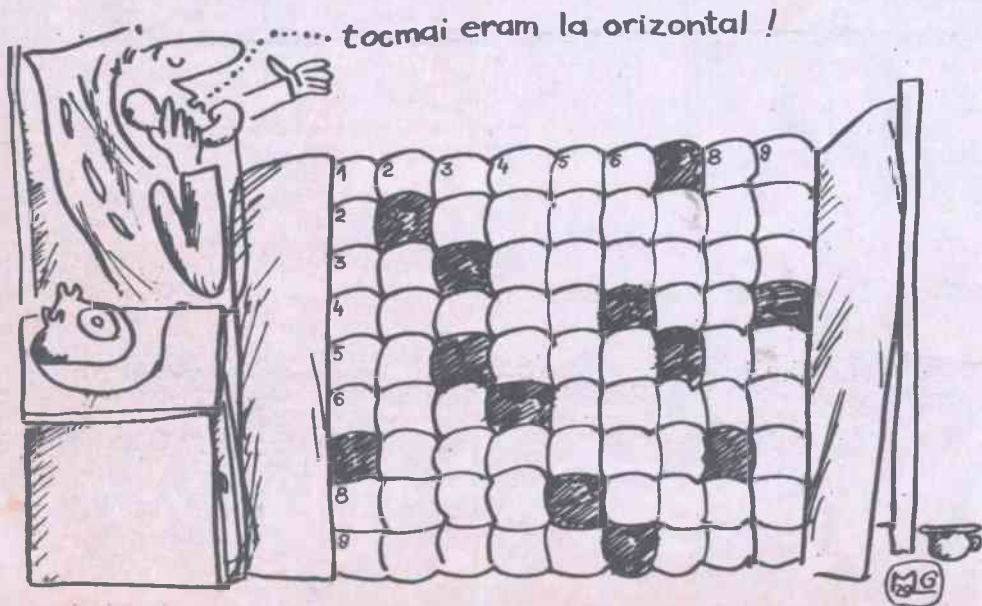
CÎȘTIGĂTORUL LA CONCURSUL NR. 5: RUSU AURELIAN, str. Teilor nr. 2, ROMAN, jud. Neamț

POANTE LA PATRAT

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

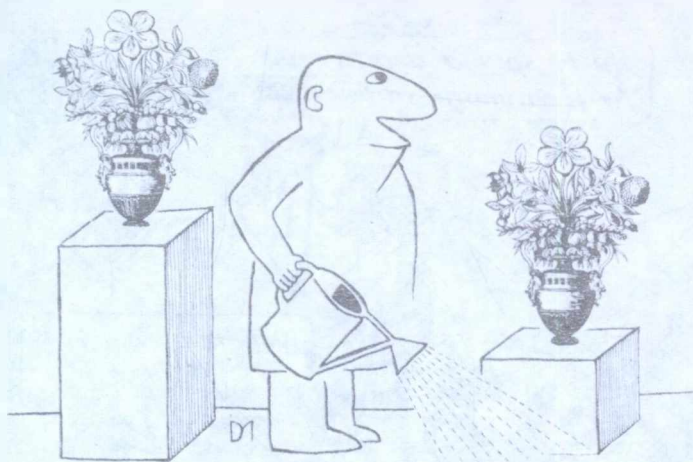
... tocmai eram la orizontal !

ORIZONTAL:

- 1) Cu nici un preț. — Plus la margini!
- 2) Mergi cu trenul la serviciu. 3) Însemnat la mijloc! — Un cuvînt adresat în exclusivitate dezlegătorilor (pl.). 4) Pui de ris. — Cadet! 5) Începe să devină agasant! — Strîns de git. — Luați în familie. 6) Face gălăgie de revelion. — De ochii lumii (fem.). 7) Chestie de obraz. 8) Autorul unui binecunoscut «vas fantomă». — O voce din mulțime... 9) Ai să le vezi cînd ai să-ți vezi ceafa! — Numai bătut e bun de ceva.

VERTICAL:

- 1) Uns cu toate alifiile. — Noaptea la 1 și la 4! 2) Foaie verde, bob mărunt. (dim.) 3) Pune în ramă! — Transmis din tată-n fiu. 4) Face uz de rachete în scop pașnic. — Luat de soție. 5) Bani ca la turci. 6) Ieșit din pămînt, din iarbă verde. — Făcută de oaie. 7) Gooooo! — Nu-i intră nimeni în casă. 8) Cale albă. — Tuns mai scurt! 9) A cunoaște din trecut. — O nouă ramură producătoare.

CONTABILĂ

Galați. Liceul industrial alimentar posedă o poamă. Poama nu e nici Hamburg, nici ceasla și mai ales nu e tămioasă. E contabilă. În actul de naștere poartă numele de Carp Maria, iar în buzunare poartă 25 de mii lei.

Banii nu sint cîștigați nici la Pronosport, nici la Loz în plic. Sint cîștigați la loz în boxă, un nou joc la care contabilă va participa ca incalpată. Și iată de ce: folosindu-se de funcția ocupată la liceul industrial, domnia-sa, pungașa, a semnat în fals actele de plată pentru bursa elevilor, decontînd acte false și alte operațiuni «made in codrul Vlășiei» care i-au adus rotunjoara suma amintită.

Singura mîngiere va fi probabil aceea că i se va asigura și ei o bursă: masă și casă gratuite. Pînă la terminarea «studiilor».

LA NOI, LA LIBRĂRIE!

Printre edificiile din Furculești (județul Teleorman), există și o minunată librărie sătească. Acestei unități, mai marii comerțului cu cartea i-au făcut un plan de vînzare de 34 000 lei.

Planul (pe 12 luni), odată fixat, salariații librăriei a început să «activeze». Din păcate însă în 11 luni ea a vîndut cărți numai de 10 000 lei.

Mai trebuiau 24 000 lei pentru ca planul să fie îndeplinit. În acest scop s-a recurs la diverse metode, printre care și aceea relatată mai jos.

Cadreilor didactice din localitate li s-au oprit — pe statele de salariu — cîte 30 lei, cu mențiunea bursier. «Cartea divină». Acest lucru s-a făcut din dispoziția conducerei Consiliului popular comunal.

Profesorii, bineînțeles, s-au declarat nemulțumiți de aceste abuzuri comise în salariile lor. Și supărarea lor este justificată. Pentru că realizarea planului în respectiva librărie era prevăzută, cum e și normal, să fie îndeplinită prin vînzarea cu amănuntul. Nu cu ridicata.

DRAGĂ URZICO,

Pe șoseaua Giurgiului, chiar la începutul ei, se află cinematograful «Progresul», care oferă publicului spectator condiții «speciale» de vizionare a filmelor. Cum intri în sală te întîmpină un miros de mușcagă care, în cîteva minute, ajunge să-ți irite mai toată «garnitura» ORL... Apoi, în timp ce rulează filmul au loc nenumărate întreruperi și, după ce defecțiunea este reparată, pelicula nu mai este rulată de la secvența care a fost proiectată în clipa întreruperii, spectacolul reîncepînd cu o scenă care se află undeva pe la mijlocul sau chiar aproape de finalul filmului. Așa s-a întîmplat nu de mult cu «Via Mala», film din care publicul a văzut nu cit a vrut regizorul, ci cit a vrut operatorul!

Un alt aspect: scaunele, în majoritatea lor, nu sint numerotate, iar cele care mai au numere le au cam neclare, de parcă s-ar fi dat cu clor peste ele.

Starea de lucruri existentă la acest cinematograful dovedește că aici în materie de bună gospodărire, totul e în «intuneric». Trebuie deci luate de urgență măsuri sanitare-tehnico-administrative!

Lumină, vă rog!

Moldoveanu Marin, Loco

URZICO,

În cartierul Blocuri-Doaga, funcționează cîteva magazine, printre care unul alimentar de ale cărui treburi se ocupă soții Bunea și unul de încălțăminte-tricotaje, aflat sub diriguirea Lidiei Oancea.

Dar să vezi, «duo Bunea» se adresează cumpărătorilor care trec pragul magazinului pe un ton care îi determină s-o ia din loc și, în plus, au deosebită plăcere de a avea cit mai multe discuții contradictorii cu clientela, de unde au ajuns oamenii ca, mai înainte de a intra în alimentară, să ia un «Bromoval», ca să-și cruțe nervii.

Cît privește pe Lidia Oancea, de la magazinul de pantofi și tricotaje, ea are alte metehne. Neglijență etichetarea produselor și nu respectă orele de program, din care cauză cînd ți-e lumea mai dragă și vrei să-ți cumperi ceva, ia-o pe madam Oancea de unde nu-i!

În concluzie, marfă este, în teșghele și pe rafturi sortimente cîte vrei, numai cei care vînd produsele nu știu cum să se poarte cu publicul.

De unde și părerea generală în Doaga, că la aceste două magazine e... marfă bună în burduf de cine!

Vădășcu Grigore,
Cartierul Blocuri-Doaga,
jud. Vrancea

URZICUȚO,

La C.A.P. Silistraru, după multe insistențe, s-a adus o stație de incubare avînd o capacitate de 12 500 ouă făcătoare de pui pe fiecare ciclu de încălzire. Spre mirarea tuturor însă acțiunea de producere a puilor a fost abandonată fără nici un motiv. Stația de incubare a fost transformată în... magazie pentru depozitarea unor obiecte de mare «valoare», cum ar fi cîteva pături vechi, un cazan, mai multe căldări și diverse mărunte unelte agricole.

De multă vreme, așadar n-a mai ieșit din incubator nici un pui, ci din cînd în cînd este scoasă din acest loc o greblă, că doar am spus că a fost transformată în magazie.

Barem să fi făcut din acest incubator un coteț pentru păsări, tot era ceva mai apropiat de profilul lui, dar așa, nici nu-l mai recunoști. Singurii care își mai amintesc de ceea ce a fost el cîndva, sint cei care au dat banii cu care a fost cumpărat...

Stănescu Eugen,
Comuna Silistraru, jud. Brăila

URZICO DRAGĂ,

Într-o seară, la ora cînd au intrat în schimbul de noapte, mecanicii Negriță Dumitru și Hirșoveanu Victor de la fabrica de biscuiți «Partizanu» din Craiova au constatat o defecțiune la filtrul de combustibil, din care cauză se producea o scurgere de motorină. Au reparat ei filtrul, dar graba le-a stricat treaba! Au uitat pur și simplu de motorina care începuse să se scurgă și care se îndrepta în tîlnă către unul din cuptoarele în care dudum: făcările. Și uite așa, în clipa cînd s-a făcut «conecțiunea» dintre motorină și cuptor s-a produs o autoaprindere, lîmbi de foc răspîndindu-se în toate direcțiile. Cu acest prilej au ars trei ferestre, două uși și plafonul, care au fost mistuite în cîteva clipe. Pentru neglijența de care au dat dovadă, celor în cauză li s-a aplicat drept sancțiune o amendă, considerîndu-se că la mijloc e vorba doar de o oarecare neglijență... Bineînțeles că neglijența este motivul pentru care s-au întîmplat cele descrise, dar una destul de mare!

Probabil însă că direcțiunea fabricii a apreciat că neglijența ar fi fost mare dacă ardea toată întreprinderea. Așa au scăpat totuși mai toți biscuiții.

În sfîrșit, bine că tovarășii de la «Partizanu» s-au conșolat la gîndul că ce a ars, a ars la... foc mic!

Crăstaru Valeriu
Craiova

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

„URZICA”

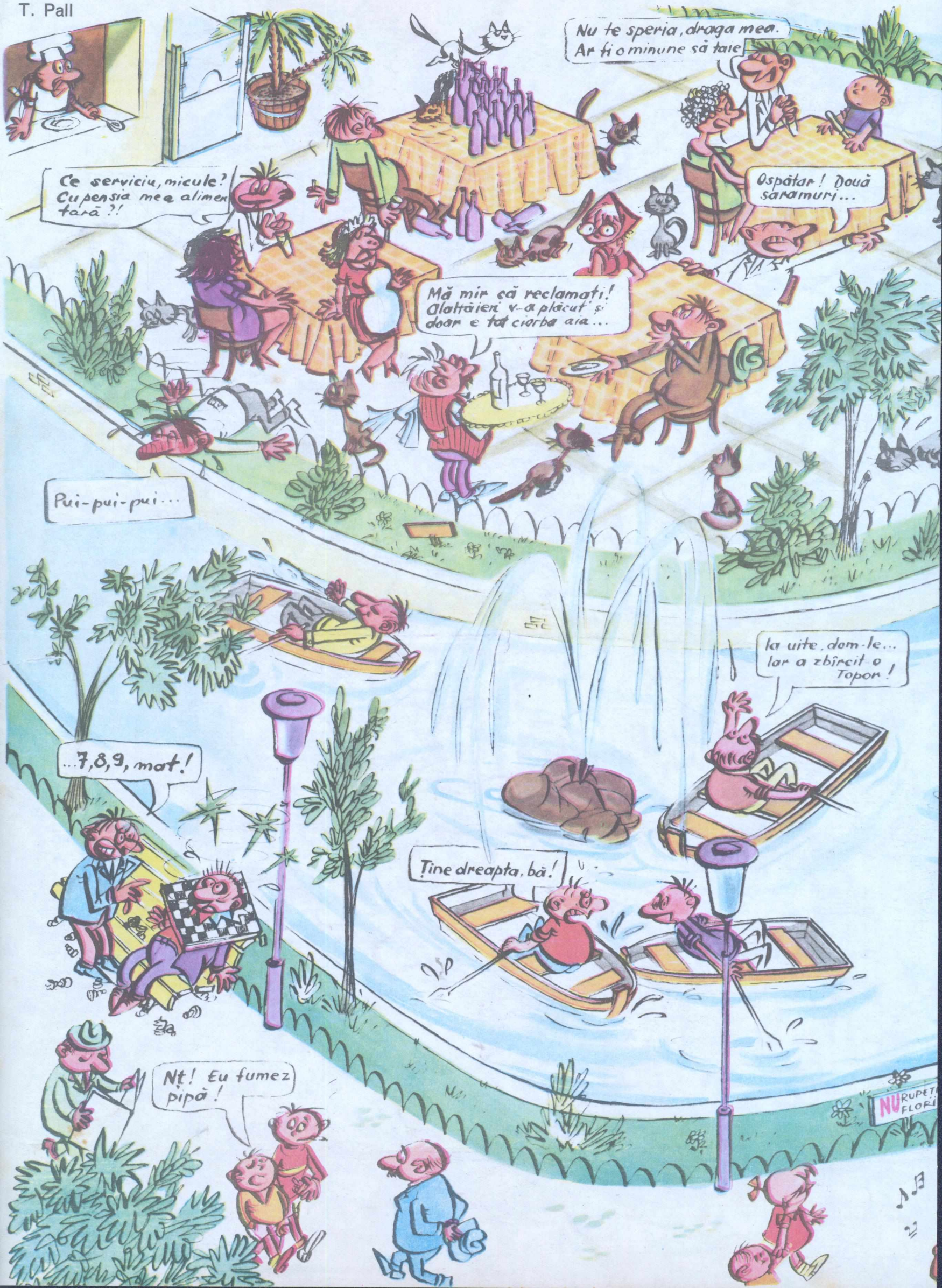
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori: 14 60 34, Secretariat de redacție: 14 28 15

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scînteii” 44 601

Nu te speria, draga mea.
Ar fi o minune să tale

Ce serviciu, micule?
Cu pensia mea alimen
tară?!

Ospătar! Două
saramuri...

Mă mir că reclamați!
Oltăreii v-a plăcut și
doar e tot ciorba aia...

Pui-pui-pui...

Ia uite, dom-le...
Iar a zbirnit-o
Topon!

...7,8,9, mat!

Ține dreapta, bă!

Nt! Eu fumez
pipă!

NU
RUPET
FLORI

♪ ♪